

mue, folgte Love osv., saa at den hele Indtægt ved Landsygekasserne pr. Medlem i de bedste funderede Kasser gjennemgaaende er 5,00 Kr.

I Kjøbstæderne er den hele Indtægt 10 Kr. pr. Medlem, hvoraf 82 pCt. indkommer ved Medlemsbidrag, Resten indkommer paa lignende Maade som ved Landsygekasserne. I de fjødenhaavne Sygekasser udgjør Medlemsbidraget 81 pCt. af Indtægten.

Det vil deraf let ses, at dersom Tilskudet fra det Offentlige gives paa en saadan Maade, at Lægerne forhøje deres Honorar, at Hæmsmedlemmerne trække sig tilbage, og at de frivillige Kommunitilskud falde bort, saa vil der næppe være vundet Noget ved det Tilskud, der bydes Sygekasserne efter Lovforslaget § 9; snarere maa man vel sige, at her vil være tabt Udskilligt, og vi frygte uregtelig Jor, at dette skal blive Følgen, dersom nævnte Paragraf bliver vedtaget uforandret. Efter denne Paragraf skal der af det Offentlige ydes et Tilskud til Sygekasserne lig med Halvdelen af vedkommende Sygekasses samlede Medlemsbidrag. Disse Tilskud udredes kun i de første to Aar af Statskassen; siden overgaar Byrden til Kommunekassen saaledes at der det første Aar udredes 25,000 Kr., det næste Aar 50,000 Kr. og saa fremdeles stigende hvert Aar med 25,000 Kr., indtil Kommunekassen har overtaget hele Udgiften. Paragrafen er affattet saaledes, at der oveniud vil blive et bekvæmligt Mellemregningsforhold imellem Kommunerne indbyrdes i den Anledning. Der kan næppe være Tvivl om, at naar Kommunen faaer det tvungne Bidrag at udrede, saa ophører dermed samtidig det frivillige Tilskud, og Hæmsmedlemmerne, der tillige i Reglen ere Folk, som bære deres gode Del af den kommunale Byrde, ville efterhaanden trække sig tilbage. Hvorvidt Lægerne af Tilskudet tillige ville tage Anledning til at forhøje deres Honorarer, derom skulle vi ikke udtale os. — Det følger af sig selv, naar Sygekasserne skulle under offentlig Tilsyn, skal Regnskabet især for Landet føres paa en anden Maade end hidtil, saa man kan gaa ud fra, at Administrationsudgifterne ogsaa ville stige. Fra denne Forsættning er Kommissionen ogsaa gaaet ud.

Mindretallet ser ikke rettere, end af det vil bedre meget paa Forholdene, hvis man i Stedet for at lade Kommunekasserne udrede Tilskudet, overlader dette til Statskassen. Sygekasserne ville i dette Tilfælde efter al Sandsynlighed vedblive at beholde de Bidrag, som de hidtil have haft fra deres nær-

meste Omgivelser. Efter Mindretallets Opfattelse har Statskassen Raad til at afse et saadant aarligt Bidrag, som i hvert Fald i Begyndelsen ikke vil blive over 1/2 Million Kr. aarlig, og næppe i en uoverskuelig Fremtid vil naae 1 Mill. Kr. aarlig. Man finder dette Forslag saa meget rimeligere, som det vel maa erkjendes, at den Samfundsklasse, som Tilskudet vil komme tilgode, bidrager rigeligt, om end ikke for rigeligt gennem de indirekte Afgifter til Statskassen. Saavidt os bekendt, har man ogsaa tidligere altid gaaet ud fra, at det offentlige Pengeitilskud burde gives af Statskassen, ligesom dette ogsaa er Sygekassernes Ønske. Man fremhæver vel, at det er Kommunerne, der have Fordelene af Sygekasserne igjennem en formindstet Fattighyrde, hvorfor det synes rimeligt, at de betale Tilskudet. Dertil kan bemærkes, at Kommunerne allerede give et meget betydeligt om end frivilligt Tilskud til Sygekasserne, og efter Lovforslagets § 10 og ifølge de af hele Udvalget foreslaaede Ændringer, ville Kommunekasserne faae yderligere Byrder.

Fattigskatten udredes ganske vist af Kommunekasserne, men det er vel ikke, fordi man har fundet denne Udredelsesmaade i og for sig principiel rigtig, men man har fundet den hensigtsmæssig. Netop fordi Fattigskatten udredes af Kommunerne, falder den i højeste Grad ulige og rammer ikke sjældent fattige Kommuner ubillig haardt, især blive de Kommuner stærkt medtagne, som ligge i Nærheden af de store Kjøbstæder, eller som f. Ex. have et Fabrik anlæg med en talrig Arbejderbefolkning. Dersom Sygekasserne faae den Styrke og Udbrudelse, som de burde have, kan der vel endog saa igjennem dem bidrages noget til at udjævne Fattighyrden. Naar man Tilskudet til Sygekasserne over paa Kommunerne, bidrager man kun yderligere til at forøge de i Forveien altfor store Udgifter, ja bidrager vel endog saa til at forøge Uligheden af dem, idet man vel kan gaa ud fra, at det vil blive fortrinnsvis i de overbeholdte Kommuner, at Sygekasserne ville samle sig.

Det vil ikke sjældent indtræffe, at Kommunerne ville igjennem Sygekasserne komme til at give Tilskud til Personer, som ikke ere forsørgelsesberettigede i den paagældende Kommune; ogsaa derved vil der staaes megen Utilfredshed.

Fra hvilken Side Mindretallet end ser Sagen, finder man det ubetinget rigtigst, at Statskassen udreder det hele Pengeitilskud. Mindretallet vilde helst være blevet staaende ved Kommissionens Forslag, at Statskassen udreder 3 Kr. pr. Medlem i hver anerkjendt